

Arrest

nr. 300 690 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. HENRION en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 oktober 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 23 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers toenmalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een etnische Pasjtoen, afkomstig uit Sari Baz, district Baghram, provincie Helmand en ben je Afghaans staatsburger. Je bent zeventien jaar oud. Je woonde samen met jouw moeder, jouw maternale oom en twee zussen in je dorp. Het dorp is erg klein en telt ongeveer zeventien huizen. Jouw vader stierf een aantal jaar geleden aan de gevolgen van nierproblemen. Je ging nooit naar de madrassa of naar school. De taliban waren steeds aanwezig in je dorp en hadden de controle over het volledige district. Ze waren aanwezig in de moskee en dwongen mensen om erheen te gaan. In de moskee hielden de taliban hun preken en namen ze gedwongen mensen mee om te gaan vechten. Een vier- à vijftal jongeren werden zo meegenomen. Jij ging ook soms bidden in de moskee maar vulde je tijd vooral met het hoeden van jullie schapen. De taliban lieten je steeds met rust maar op een gegeven moment kon ook jij niet meer aan hen ontkomen. Op een bepaald moment – dit was twee dagen voor je vertrek uit Afghanistan – werd je toen je aan het rondlopen was met je schapen aangesproken door drie talibs die je probeerden te overtuigen om zich bij hun groepering aan te sluiten. Je had echter nog niet meteen door dat het effectief om de taliban ging. De dag nadien kwamen de drie talibs opnieuw naar jou en sleurden je mee naar hun talibanleider A(...) die je probeerde warm te maken voor de jihad. Jij zei hem echter dat je hiervoor nog te jong was, hetgeen hij beaamde. Hij stelde voor om jou simpele taakjes te laten uitvoeren, zoals informatie verzamelen over soldaten van het Afghaanse leger. Nadien moest je deze informatie terugkoppelen naar de taliban. Er werd je gezegd dat je later thuis opgehaald zou worden om met hen mee te gaan. Je keerde terug naar huis en vertelde alles aan je moeder. De dag nadien kwamen de taliban effectief naar jouw huis om je op te halen. Ze doorzochten het huis maar gelukkig kon jij je net op tijd verstoppert in een waterput. De taliban vonden je niet en vertrokken. Je maternale oom regelde jouw vertrek en na het Suikerfeest in 2020 verliet je Afghanistan. Je reisde via Iran door naar Turkije waar je één jaar bleef. Je werd er vijf dagen vastgehouden door Koerden en door hen geslagen op je rug, buik en benen. Pas indien je oom de Koerden zou betalen zouden ze je vrijlaten zodat je je reis naar Europa kon verderzetten. Vervolgens reisde je via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Roemenië en Duitsland door naar België waar je op 20 oktober 2021 om internationale bescherming verzocht. Sinds ongeveer een jaar heb je geen contact meer met je familie. Hun internetverbinding is erg slecht. Je gaat ervan uit dat de taliban nog naar jou op zoek zijn, al weet je dit niet zeker. Je vreest dat de taliban jou zullen doden. Je legde geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst wenst het Commissariaat-generaal erop te wijzen dat je algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt door een aantal aanzienlijke tegenstrijdigheden in jouw opeenvolgende verklaringen.

Tijdens jouw aanmeldingsinterview d.d. 20 oktober 2021 stelde je dat je Afghanistan verliet omwille van armoede (fiche “mineur étranger non accompagné”: motif de l’immigration en Belgique). Tijdens je gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 maart 2022 en later ook op het Commissariaat-generaal verklaarde je echter dat je problemen had met de taliban. De taliban wilden je laten spioneren bij soldaten van het Afghaanse leger (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Verder stelde je aanvankelijk dat jouw dorp in 2017 gebombardeerd werd, hetgeen jouw vader het leven had gekost (fiche “mineur étranger non accompagné”: motif de l’immigration en Belgique). Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens jouw persoonlijk onderhoud vertelde je evenwel dat je vader niet stierf in

een bombardement, maar in 2018 aan nierproblemen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 12). Hoewel er volgens je gewijzigde verklaringen wel een bombardement in je dorp plaatsvond in 2017, vertelde je dat niemand die je persoonlijk kende er het leven liet. Het waren de taliban en de dorpelingen aan de andere kant van het dorp die stierven, maar je vergat hun namen (CGVS, p. 10-11). Tot slot verklaarde je tijdens jouw persoonlijk onderhoud dat je enkel twee zussen hebt in Afghanistan: broers heb je nooit gehad (CGVS, p. 11). Tijdens jouw aanmeldingsinterview vertelde je echter drie broers te hebben, die je noemde bij naam: jouw broers heetten M(...) A(...), A(...) M(...) en N(...) en raakten vermist (fiche "mineur étranger non accompagné": motif de l'immigration en Belgique). Dat je tijdens je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal deze mensen plots niet meer kent en je niet meer weet dat je tijdens je aanmeldingsinterview die namen daar had vermeld (verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 13), doet de wenkbrauwen fronsen.

Geconfronteerd met het voorgaande, zei je onder meer dat jouw verklaringen tijdens het aanmeldingsinterview niet klopten, dat je er zich niets van herinnerde en dat je er niets van begrepen had: je was ten tijde van je aanmeldingsinterview moe, hongerig en verward. In deze context stipte je aan dat je in Turkije van Koerden slagen had gekregen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 12-13 en p. 23-25). Deze uitleg raakt kant noch wal en kan dus niet als verschoningsgrond hiervoor worden aangenomen. Er kan immers helemaal niet worden ingezien hoe een eventuele (mentale) instabiliteit, honger en vermoeidheid je ook maar enigszins zouden kunnen verhinderd hebben om correcte informatie over jouw vertrekmotieven uit Afghanistan en jouw familieleden te geven. Er kan worden aangenomen dat je, zelfs in extreme staat van vermoeidheid, nog kan onderscheiden of je het land verliet omwille van armoede of omwille van problemen met de taliban, of je al dan niet drie vermiste broers hebt en of je vader in een bombardement of ten gevolge van ziekte stierf, temeer daar van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven en dit vanaf het begin van de procedure.

Jouw tegenstrijdige verklaringen betreffende jouw asielmotieven, de doodsoorzaak van jouw vader en jouw familiebanden vormen een bijzonder negatieve indicatie voor jouw algemene geloofwaardigheid. De elementen die wijzen op jouw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op jouw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom je jouw land verlaten hebt.

Wat betreft jouw verklaring dat de taliban je wilden rekruteren om te fungeren als informant (CGVS, p. 20) dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven – de taliban probeerden je te overtuigen om voor hen te vechten maar als je weigerde dan kwamen ze je later dwingen en meenemen (CGVS, p. 8-9) –, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – jij beweerde zelfs dat de taliban niet luisteren naar de oudsten van je dorp en ze zelf hun eigen afspraken en beslissingen maken (CGVS, p. 10) –, is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Vooreerst kan gewezen worden op een opvallende incoherentie in jouw verklaringen over de talibanbezoeken. Aanvankelijk verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken dat wanneer je bezig was met je dieren er meermaals talibanstrijders bij je langskwamen om telkens uitleg te geven over de jihad en je te overtuigen om met hen samen te werken en mee te strijden tegen de buitenlanders (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde je dat je nooit eerder benaderd werd door de taliban. Ze spraken je één keer aan toen je met je dieren bezig was, dit

was zo'n twee dagen voor je vertrek, en brachten je de dag nadien naar hun leider. Nadien verliet je het land (CGVS, p. 9, p. 15, p. 18 en p. 23). Deze verklaringen zijn incoherent. Geconfronteerd met jouw eerdere verklaringen, ontkende je over een paar keer gesproken te hebben en herhaalde je dat ze één keer kwamen om met jou te spreken, één keer om je naar hun leider te brengen en één keer toen ze naar jou thuis kwamen (CGVS, p. 23). Dit overtuigt niet. Je verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk dat je onderweg was met jouw dieren toen je door de taliban meermaals werd aangesproken alvorens ze je naar hun talibanleider meenamen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is bijgevolg niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren.

Daarnaast waren je verklaringen over de beweerde contacten van de taliban incoherent en vaag. Zo verklaarde je over je eerste contact met de taliban dat drie personen zich aan jou voorstelden als [zijnde van] 'de taliban'. De mannen waren gestuurd door leider A(...) maar verder had je geen informatie over hen. Je wist niet wie het precies waren, wat hun functie was en wat ze deden in de regio (CGVS, p. 16-17). Later wijzigde je plots jouw verklaringen en zei je dat het 'onbekende mensen' waren: je was niet zeker of het de taliban waren of niet, want dat kwam je pas een dag later te weten toen je werd meegenomen naar een talibanleider (CGVS, p. 18). De voorgaande versies zijn uiteraard niet coherent. Hiermee geconfronteerd, hield je enkel vast aan jouw laatste verklaringen (CGVS, p. 18-19). Het louter vasthouden aan één versie van jouw verklaringen kan echter bezwaarlijk als een verschoning voor de vastgestelde incoherentie worden beschouwd. Tevens kan er gewezen worden op je bevreemdende reactie op het eerste verzoek van de taliban om met hen te strijden. Je verklaarde in dit verband dat je dit verzoek niet serieus nam (CGVS, p. 18). Je verklaarde in een andere context tevens dat er in je gehucht van een vijftiental huizen in 2019, i.e. minder dan een jaar voor je vertrek, een vijftal jongeren door de taliban gedwongen werden ingelijfd. Je verklaarde hierdoor zelf ook schrik te hebben (CGVS, p. 8-9). Dat je ondanks de door jou beweerde praktijk van gedwongen rekruteringen door de taliban in je dorp en ondanks je schrik hierdoor het verzoek van de taliban niet serieus nam, overtuigt dan ook hoegenaamd niet. Vervolgens had je over het tweede contact met de taliban maar weinig informatie. Hoewel je speciaal door drie talibs naar hun talibanleider werd gestuurd (CGVS, p. 18-19), had je geen enkel idee waarom de commandant precies jou moest hebben als informant (CGVS, p. 20). Gevraagd wat jij hen als schapenherder precies kon bieden, moest je het antwoord schuldig blijven en stelde je dat de taliban echt iedereen rekruteren (CGVS, p. 17-18). Je maakte dus allesbehalve duidelijk waarom de taliban jou als geschikte rekrut zouden beschouwen. Ook is het bevreemdend dat, ofschoon je voor de taliban moest gaan spioneren bij soldaten (CGVS, p. 20), de leider die je deze taak gaf, je niet de minste informatie gaf over hoe je de taak moest volbrengen. Tevens is het vreemd dat, nadat je werd meegenomen naar een talibancommandant en werd ingelicht over je takenpakket, je zomaar werd vrijgelaten en je gezegd werd dat je je moest klaarmaken voor jouw taak. Dat de taliban jou vervolgens rustig naar huis lieten gaan, hoewel je hen allerm minst redenen had gegeven om je te vertrouwen – je zei immers tegen de commandant dat je nog jong bent en je hun gevraagde taak niet kon uitvoeren – is dan ook weinig ernstig. Door je naar huis te laten terugkeren hypothekeerden de taliban aanzienlijk hun kansen dat je de dag nadien daadwerkelijk zou klaarstaan om met hen mee te gaan. Dat ze nooit dachten dat je zou weggaan omdat de taliban de controle hadden over de streek en niemand zomaar kon weglopen (CGVS, p. 21), overtuigt niet, temeer daar dorpelingen je dorp al eerder hadden verlaten (CGVS, p. 6; p. 13).

Dat aan jouw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit jouw gebrekkige informatie over de zoektocht van de taliban naar jou sinds jouw vertrek uit Afghanistan. Hoewel je suggereerde dat de taliban nog naar jou op zoek waren, had je hierover geen informatie en wist je dit eigenlijk niet zeker, aangezien je hierover geen vragen stelde (CGVS, p. 22). Dat er door de slechte internetverbinding geen contact meer is met je familie, zoals je beweerde, overtuigt moeilijk, aangezien je in de periode na je vertrek uit Afghanistan vanuit Turkije en Duitsland contact kon leggen met je familie, waardoor niet kan worden ingezien dat dit heden onmogelijk zou zijn. Je hebt over de voorgaande elementen overigens evenmin vragen gesteld aan jouw familie toen er wel nog contacten waren (CGVS, p. 6-7; p. 12; p. 23), hetgeen toch vreemd is, gezien er van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn of haar vrees.

Gelet op het geheel van voorgaande motieven kan er aan de door jou beweerde rekrutering door de taliban en hun zoektocht naar jou na jouw vertrek uit Afghanistan geen geloof gehecht worden.

Hoewel rekening moet worden gehouden met je jeugdige leeftijd, mag nog steeds verwacht worden dat je een realistisch beeld kan scheppen over de gebeurtenissen die geleid hebben tot jouw vertrek. De door

jou beschreven problemen met de taliban overtuigen echter, zoals aangehaald, niet omdat je verklaringen tegenstrijdig, bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituationupdate.pdf>, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202201EASOCOIReportAfghanistanCountryfocus.pdf>, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocus.afghanistan.veiligheidssituatie20220505.pdf>, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanSecuritysituation.pdf en de *COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022)* blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36,

40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf> en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202008EASOCOIRReportAfghanistanKeySocioEconomicIndicatorsForcusKabulCityMazarShari>) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

In tegenstelling tot de blote beweringen van je advocaat (CGVS, p. 26) blijkt uit de landeninformatie niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je bovendien geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij, die moslim bent (CGVS, p. 11), echter volledig in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt. *In casu* maakt verzoeker in een brief van 8 mei 2023, verzonden op dezelfde datum, bezwaar tegen de behandeling van zijn zaak via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Na een uiteenzetting in rechte over een aantal van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, antwoordt verzoeker als volgt op de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn asielaanvraag:

“(…)

a) Wat betreft de kwetsbaarheid van de verzoeker

De verzoeker kwam België binnen op zeer jonge leeftijd, als niet-begeleid minderjarige. Intussen is hij 17 jaar oud.

Aan de verzoeker werden bijzondere procedurele noden toegekend omwille van zijn minderjarigheid. De bijzondere maatregelen die genomen werden om tegemoet te komen aan de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker, blijken echter onvoldoende. Het loutere aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen kan immers niet volstaan.

Het was in casu van belang om rekening te houden met het gegeven dat de verzoeker aankwam toen hij ongeveer 16 jaar oud was, en dat hij aldus zeer jong (ongeveer 14 jaar) was op het moment dat zijn problemen zich voordeden. Quod non. Hij was een kind, het is niet meer dan normaal dat hij onder deze omstandigheden het gevaar van de talibandreiging niet correct inschatte, of dat hij zich bij aankomst in België liet beïnvloeden en verklaringen aflegde die niet stroken met de waarheid.

De verzoeker ziet niet in hoe er met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en met zijn kwetsbare mentale toestand rekening gehouden werd bij de beoordeling van zijn relaas.

b) Wat betreft de tegenstrijdigheden

Vooreerst zou de verzoeker tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent zijn problemen in Afghanistan, met name tijdens zijn aanmeldingsinterview d.d. 20 oktober 2021 (“fiche MENA”).

Er moet rekening gehouden worden met de context waarin dit aanmeldingsinterview plaatsvindt. Immers kwam de verzoeker net aan in België, na een reis die meer dan een jaar duurde. Toen hij aankwam was hij in een staat van shock. Hij herinnert zich niet meer precies wat hij toen zei.

Na verloop van tijd kreeg de verzoeker een voogd toegewezen. Hij verbleef in een centrum omringd door maatschappelijk assistenten en kwam tot rust. Verzoekers verhaal bij de DVZ en op het CGVS bleef consistent. Hij gaf aan dat hij moe, hongerig en verward was en dat hij zwaar geslagen werd in Turkije. De verzoeker kan niet begrijpen dat wordt geoordeeld dat deze uitleg “kant noch wal” raakt. Dat geen rekening wordt gehouden met zijn verklaringen over zijn reis en met het gegeven dat het moeilijk is om de “adviezen” van land- en lotgenoten onderweg te negeren.

c) Wat betreft de problemen van de verzoeker met de Taliban

Wat betreft de praktijk van gedwongen rekrutering door de Taliban, kan de verzoeker alleen maar vaststellen dat zijn ervaring in de praktijk afwijkt van hetgeen de verwerende partij beweert op basis van de informatie die zij raadpleegde. Daarenboven moet rekening gehouden worden met de bron die werd geraadpleegd door de verwerende partij. Het rapport “Recruitment by armed groups” dateert, ten eerste, van 2016. Ten tweede blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban in de provincie Helmand niet kan worden uitgesloten:

“(…)”¹

Er wordt overigens verwezen naar de verklaringen van één enkele persoon, met name Borhan Osman, analist bij het Afghanistan Analyst Network. Hij werd op 4 april 2016 telefonisch geïnterviewd, blijkt uit ditzelfde rapport.²

Deze informatie dateert van bijna zeven jaar geleden, en houdt geenszins rekening met de felveranderde situatie. Er is dan ook absoluut geen reden om aan te nemen dat de informatie uit dit EASO rapport van september 2016, gebaseerd op een telefoongesprek met één persoon, accurater zou zijn dan de gedetailleerde verklaringen van de verzoeker.

De verwerende partij verliest daarbij geheel uit het oog dat het algemeen geweten is dat de taliban al jarenlang kinderen rekruteren voor het uitvoeren van allerlei taken. Bij wijze van voorbeeld, door de jaren heen:

(2011) “(…)”³

(2014) “(…)”⁴

(2020-2021) “(…)”⁵

Ook het tweede rapport waarnaar de verwerende partij verwijst (“Targetting of individuals”) stelt:

“(…)”⁶

Ook het derde rapport waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen spreekt de conclusie van de verweerder tegen:

“(…)”⁷

De beschikbare informatie bevestigt duidelijk dat kinderen geviseerd werden door de taliban om de eenvoudige reden dat ze kinderen zijn. Dit was doorheen de jaren steeds zo, maar nog meer in 2020, oftewel de periode waarin ook de verzoeker zijn land moest verlaten.

Vooreerst wijst de verweerder op een incoherentie in verzoekers verklaringen over de talibanbezoeken. Zo zou hij bij de DVZ verklaard hebben dat er meermaals talibanstrijders bij hem langskwamen om hem te overtuigen om met hen samen te werken, waar hij op het CGVS verklaarde dat hij nooit eerder werd benaderd door de taliban.

De verzoeker is van mening dat het een misverstand betreft. De taliban zochten hem in totaal drie keer op. Eén keer spraken ze hem aa toen hij buiten was met zijn schapen. De tweede keer was toen hij naar de talibanleider werd gebracht en daar tegen hem werd gepreekt. De derde keer kwamen de taliban bij hem thuis langs, op zoek naar hem.

Daarnaast zouden verzoekers verklaringen over de contéacten van de taliban incoherent en vaag zijn. Zoals hij reeds uitlegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, wist de verzoeker in eerste instantie niet dat hij werd aangesproken door de taliban. Het was pas toen hij werd meegenomen naar hun leider dat hij tot dit besef kwam.

De verzoekre nam hen de eerste maal niet serieus, omdat hij niet had begrepen dat het om taliban ging. Hij dacht dat hij een groep predikers tegenkwam. Pas nadat hij met de leider sprak, begreep hij dat hij in de problemen zat. De verzoeker wenst erop te wijzen dat, zoals hierboven werd aangetoond, de taliban kinderen rekruteerden omdat ze kinderen waren, zonder op zoek te zijn naar een bepaald profiel. Als schapenherder kwam de verzoeker op verschillende plaatsen zonder op te vallen, hetgeen interessant was voor de taliban.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de verwerende partij de angst die de taliban inboezemde bij Afghaanse jongens, waaronder ook de verzoeker, onderschatte. De taliban rekenden net op deze angst.

Tevens is de verwerende partij van mening dat de informatie van de verzoeker over de zoektocht van de taliban naar hem sinds zijn vertrek uit Afghanistan gebrekkig is.

De verzoeker zou graag contact hebben met zijn familie. Helaas is de realiteit anders: de verbinding in het dorp van zijn familie is zodanig zwak dat hij hen niet kan bellen. Zolang hij nog onderweg was, gingen de gesprekken met zijn familie over zijn reis en niet over de problemen. Hij had wel enkele keren telefonisch contact, maar steeds gedurende slechts enkele minuten."

Voorts voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal naliét om zijn situatie (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren en dat dit indruist tegen de overwegingen in het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. In dit verband wijst verzoeker onder meer op een nota die Nansen in oktober 2021 publiceerde en die zou bevestigen dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie enkel blijkt te verslechteren en dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief kunnen beschouwd worden, wat ook blijkt uit informatie van UNHCR. Verzoeker benadrukt de gevaren voor verwesterde Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren en betoogt dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn die risico lopen op vervolging door de taliban en de Afghaanse gemeenschap. Hij betoogt verder dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat ze "het spel meespelen" en zich opnieuw aan de regels houden om vervolging te vermijden.

Verzoeker bekritiseert de gevolgtrekkingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en meent dat er sprake is van een gedeeltelijke lezing van "het EUAA-rapport" en dat het CGVS naliét andere beschikbare informatie te consulteren. Hij stipt wat zijn persoonlijke situatie betreft nog het volgende aan:

"De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds ongeveer twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. De verzoeker doet zijn best om Frans te leren. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker kwam aan in België in oktober 2021 en is intussen dus bijna twee jaar in België. De verzoeker heeft het gevoel dat hij hier, in België, open bloeide en opgroeide tot een jongeman. Hij kwam op zeer jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen. Met dit element moet rekening gehouden worden volgens twee recente arresten van Uw Raad.¹³

De verzoeker doet zijn best om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan. Hij heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem

zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Te meer daar zijn voogd en advocate vrouwen zijn. Indien de verzoeker, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn.

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die intussen door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 59-61) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa."

Verzoeker besluit wat betreft de vluchtelingenstatus:

"Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de verzoeker van oordeel dat hij aannemelijk maakte dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, in lijn met de analyse van Uw Raad hieromtrent. 14

De verzoekers wijzen op de volgende elementen: (1) het feit dat hij al twee jaar in België doorbracht (2) het feit dat hij als niet-begeleid minderjarige aankwam (2) de integratie van de verzoeker in België onder meer door zijn scholing, waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan (3) de problemen met de taliban (4) de herkomst van zijn familie uit de provincie Helmand en (5) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te "verwestern" of minstens als "verwesterd" beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen "margin of error" en de taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden."

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst onder meer op de richtlijnen die UNHCR in februari 2022 publiceerde en waarin duidelijk wordt gesteld dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus, zij het over de subsidiaire bescherming, en verwijt de commissaris-generaal deze niet in rekening te hebben gebracht en naast zich neergelegd te hebben zonder met nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen aan te tonen waarom hij een andere mening is toegedaan.

Inzake de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wijst verzoeker op het voornoemde arrest van 31 maart 2022 van de Raad en beklemtoont hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Hij analyseert daarbij de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (gezondheidszorg, voedselvoorziening en watervoorziening) en de huidige staat van werkgelegenheid, alsook de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de taliban en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Tot slot wijst verzoeker wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan in de eerste plaats wederom op voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022 en op het gebrek aan informatie na de machtsovername. Volgens verzoeker blijft de situatie extreem onzeker en volatiel. Verzoeker wijst verder op toegenomen spanningen tussen Pakistan en Afghanistan, waardoor de grenscontrolepost van Torkham in februari 2023 gedurende enkele dagen gesloten bleef. Hij haalt verschillende veiligheidsincidenten aan die de afgelopen maanden plaats vonden in de provincie Helmand. Verzoeker wijst tevens op het bewind van de taliban, waarbij vlak na de machtsovername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld. Wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft, wijst verzoeker op het gegeven dat hij *"een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft"* en meent hij dat dit het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt.

Verzoeker stipt in zijn conclusie aangaande artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet nog aan dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wordt geschonden wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 (stuk 3);
- de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022 (stuk 4);
- het *“Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”* van UNOCHA van 8 februari 2022 (stuk 5);
- de *“Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022 (stuk 6);
- het artikel *“‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”* van World Food Programme (WFP) van 25 januari 2022 (stuk 7);
- het *“Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan”* van 15 maart 2022 (stuk 8);
- de *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 9);
- de *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation”* van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 10);
- het artikel *“Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter”* van France 24 van 8 november 2021 (stuk 11);
- de *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation”* van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 12);
- het artikel *“Les Afghans aussi méritent notre aide”* uit La Libre van 23 maart 2022 (stuk 13);
- het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 14);
- het artikel *“U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province”* uit Hasthe-Subh Daily van 8 april 2022 (stuk 15);
- het document *“Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS”* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 (stuk 16);
- de Nansen Note 2 – 22, *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van 23 juni 2022 (stuk 17);
- het rapport *“Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul”* van 11.11.11 en UPINION van 11 augustus 2022 (stuk 18).

3.2. De nota met opmerkingen

In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel onder verwijzing naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook de COI Query *“Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022 en de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door

de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) aan de door hem beweerde rekrutering door de taliban en hun zoektocht naar hem na zijn vertrek uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er ten aanzien van hem omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en hij in gebreke blijft zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij gedood zal worden wegens het eerder ontlopen van gedwongen rekrutering door de taliban.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker ter staving van zijn relaas en vrees geen enkel document heeft neergelegd.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Te dezen is de Raad na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze erop wijst dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt door een aantal aanzienlijke tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Tijdens jouw aanmeldingsinterview d.d. 20 oktober 2021 stelde je dat je Afghanistan verliet omwille van armoede (fiche “mineur étranger non accompagné”: motif de l’immigration en Belgique). Tijdens je gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 maart 2022 en later ook op het Commissariaat-generaal verklaarde je echter dat je problemen had met de taliban. De taliban wilden je laten spioneren bij soldaten van het Afghaanse leger (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Verder stelde je aanvankelijk dat jouw dorp in 2017 gebombardeerd werd, hetgeen jouw vader het leven had gekost (fiche “mineur étranger non accompagné”: motif de l’immigration en Belgique). Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens jouw persoonlijk onderhoud vertelde je evenwel dat je vader niet stierf in een bombardement, maar in 2018 aan nierproblemen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 12). Hoewel er volgens je gewijzigde verklaringen wel een bombardement in je dorp plaatsvond in 2017, vertelde je dat niemand die je persoonlijk kende er het leven liet. Het waren de taliban en de dorpelingen aan de andere kant van het dorp die stierven, maar je vergat hun namen (CGVS, p. 10-11). Tot slot verklaarde je tijdens jouw persoonlijk onderhoud dat je enkel twee zussen hebt in Afghanistan: broers heb je nooit gehad (CGVS, p. 11). Tijdens jouw aanmeldingsinterview vertelde je echter drie broers te hebben, die je noemde bij naam: jouw broers heetten M(...) A(...), A(...) M(...) en N(...) en raakten vermist (fiche “mineur étranger non accompagné”: motif de l’immigration en Belgique). Dat je tijdens je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal deze mensen plots niet meer kent en je niet meer weet dat je tijdens je aanmeldingsinterview die namen daar had vermeld (verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 13), doet de wenkbrauwen fronsen.

Geconfronteerd met het voorgaande, zei je onder meer dat jouw verklaringen tijdens het aanmeldingsinterview niet klopten, dat je er zich niets van herinnerde en dat je er niets van begrepen had: je was ten tijde van je aanmeldingsinterview moe, hongerig en verward. In deze context stipte je aan dat je in Turkije van Koerden slagen had gekregen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 12-13 en p. 23-25). Deze uitleg raakt kant noch wal en kan dus niet als verschoningsgrond hiervoor worden aangenomen. Er kan immers helemaal niet worden ingezien hoe een eventuele (mentale) instabiliteit, honger en vermoeidheid je ook maar enigszins zouden kunnen verhinderd hebben om correcte informatie over jouw vertrekmotieven uit Afghanistan en jouw familieleden te geven. Er kan worden aangenomen dat je, zelfs in extreme staat van vermoeidheid, nog kan onderscheiden of je het land verliet omwille van armoede of omwille van problemen met de taliban, of je al dan niet drie vermiste broers hebt en of je vader in een bombardement of ten gevolge van ziekte stierf, temeer daar van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven en dit vanaf het begin van de procedure.

Jouw tegenstrijdige verklaringen betreffende jouw asielmotieven, de doodsoorzaak van jouw vader en jouw familiebanden vormen een bijzonder negatieve indicatie voor jouw algemene geloofwaardigheid. De elementen die wijzen op jouw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op jouw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom je jouw land verlaten hebt.”

Waar verzoeker betoogt dat rekening dient te worden gehouden met de context waarin zijn aanmeldingsinterview plaatsvond, waarbij hij toelicht dat hij net aangekomen was in België na een reis die meer dan een jaar duurde, “in een staat van shock” verkeerde en zich niet meer precies herinnert wat hij toen zei, toont hij niet concreet en aan de hand van bewijskrachtige medische stukken aan dat zijn (mentale) gezondheidstoestand bij aankomst in België dusdanig was dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte en coherente verklaringen af te leggen over zijn vluchtmotieven en familiale situatie. Voorts blijkt de commissaris-generaal wel degelijk rekening te hebben gehouden met verzoekers verklaringen over zijn reis, die in de bestreden beslissing terecht niet weerhouden worden als verschoningsgrond. De Raad ziet net zo min als de commissaris-generaal in hoe eventuele mentale instabiliteit, honger en vermoeidheid verzoeker ook maar enigszins zouden kunnen verhinderd hebben om correcte informatie te geven over zijn vluchtmotieven en familieleden, daar logischerwijze moet worden aangenomen dat hij zelfs in een extreme staat van vermoeidheid of honger nog kan onderscheiden of hij zijn land van herkomst verliet omwille van armoede of omwille van problemen met de taliban, of hij al dan niet drie vermiste broers heeft en of zijn vader in een bombardement of ten gevolge van ziekte stierf. Waar verzoeker nog aanvoert dat het moeilijk is om de adviezen van land- en lotgenoten onderweg te negeren, blijkt nergens uit zijn

eerdere verklaringen dat hij op advies van derden foutieve informatie zou hebben gegeven aan de cel MENA (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13, 23-25). Verzoeker beperkt zich dienaangaande dan ook tot een loutere bewering *post factum*, die bovendien geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt.

Verder wijst de commissaris-generaal erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat verzoeker er bovendien niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dit wordt in bestreden beslissing als volgt uitgewerkt:

"Wat betreft jouw verklaring dat de taliban je wilden rekruteren om te fungeren als informant (CGVS, p. 20) dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven – de taliban probeerden je te overtuigen om voor hen te vechten maar als je weigerde dan kwamen ze je later dwingen en meenemen (CGVS, p. 8-9) –, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – jij beweerde zelfs dat de taliban niet luisteren naar de oudsten van je dorp en ze zelf hun eigen afspraken en beslissingen maken (CGVS, p. 10) –, is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Je slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Vooreerst kan gewezen worden op een opvallende incoherentie in jouw verklaringen over de talibanbezoeken. Aanvankelijk verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken dat wanneer je bezig was met je dieren er meermaals talibanstrijders bij je langskwamen om telkens uitleg te geven over de jihad en je te overtuigen om met hen samen te werken en mee te strijden tegen de buitenlanders (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde je dat je nooit eerder benaderd werd door de taliban. Ze spraken je één keer aan toen je met je dieren bezig was, dit was zo'n twee dagen voor je vertrek, en brachten je de dag nadien naar hun leider. Nadien verliet je het land (CGVS, p. 9, p. 15, p. 18 en p. 23). Deze verklaringen zijn incoherent. Geconfronteerd met jouw eerdere verklaringen, ontkende je over een paar keer gesproken te hebben en herhaalde je dat ze één keer kwamen om met jou te spreken, één keer om je naar hun leider te brengen en één keer toen ze naar jou thuis kwamen (CGVS, p. 23). Dit overtuigt niet. Je verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk dat je onderweg was met jouw dieren toen je door de taliban meermaals werd aangesproken alvorens ze je naar hun talibanleider meenamen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is bijgevolg niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren.

Daarnaast waren je verklaringen over de beweerde contacten van de taliban incoherent en vaag. Zo verklaarde je over je eerste contact met de taliban dat drie personen zich aan jou voorstelden als [zijnde van] 'de taliban'. De mannen waren gestuurd door leider A(...) maar verder had je geen informatie over hen. Je wist niet wie het precies waren, wat hun functie was en wat ze deden in de regio (CGVS, p. 16-17). Later wijzigde je plots jouw verklaringen en zei je dat het 'onbekende mensen' waren: je was niet zeker of het de taliban waren of niet, want dat kwam je pas een dag later te weten toen je werd meegenomen naar een talibanleider (CGVS, p. 18). De voorgaande versies zijn uiteraard niet coherent. Hiermee geconfronteerd, hield je enkel vast aan jouw laatste verklaringen (CGVS, p. 18-19). Het louter vasthouden aan één versie van jouw verklaringen kan echter bezwaarlijk als een verschoning voor de vastgestelde incoherentie worden beschouwd. Tevens kan er gewezen worden op je bevreesdende reactie op het eerste verzoek van de taliban om met hen te strijden. Je verklaarde in dit verband dat je dit verzoek niet serieus nam (CGVS, p. 18). Je verklaarde in een andere context tevens dat er in je gehucht van een vijftiental huizen in 2019, i.e. minder dan een jaar voor je vertrek, een vijftal jongeren door de taliban gedwongen werden ingelijfd. Je verklaarde hierdoor zelf ook schrik te hebben (CGVS, p. 8-9). Dat je ondanks de door jou beweerde praktijk van gedwongen rekruteringen door de taliban in je dorp en ondanks je schrik hierdoor het verzoek van de taliban niet serieus nam, overtuigt dan ook hoegenaamd

niet. Vervolgens had je over het tweede contact met de taliban maar weinig informatie. Hoewel je speciaal door drie talibs naar hun talibanleider werd gestuurd (CGVS, p. 18-19), had je geen enkel idee waarom de commandant precies jou moest hebben als informant (CGVS, p. 20). Gevraagd wat jij hen als schapenherder precies kon bieden, moest je het antwoord schuldig blijven en stelde je dat de taliban echt iedereen rekruteren (CGVS, p. 17-18). Je maakte dus allesbehalve duidelijk waarom de taliban jou als geschikte rekrut zou beschouwen. Ook is het bevreemdend dat, ofschoon je voor de taliban moest gaan spioneren bij soldaten (CGVS, p. 20), de leider die je deze taak gaf, je niet de minste informatie gaf over hoe je de taak moest volbrengen. Tevens is het vreemd dat, nadat je werd meegenomen naar een talibancommandant en werd ingelicht over je takenpakket, je zomaar werd vrijgelaten en je gezegd werd dat je je moest klaarmaken voor jouw taak. Dat de taliban jou vervolgens rustig naar huis lieten gaan, hoewel je hen allerm minst redenen had gegeven om je te vertrouwen – je zei immers tegen de commandant dat je nog jong bent en je hun gevraagde taak niet kon uitvoeren – is dan ook weinig ernstig. Door je naar huis te laten terugkeren hypothekeerden de taliban aanzienlijk hun kansen dat je de dag nadien daadwerkelijk zou klaarstaan om met hen mee te gaan. Dat ze nooit dachten dat je zou weggaan omdat de taliban de controle hadden over de streek en niemand zomaar kon weglopen (CGVS, p. 21), overtuigt niet, temeer daar dorpelingen je dorp al eerder hadden verlaten (CGVS, p. 6; p. 13)."

Verzoeker betoogt vooreerst dat hij alleen maar kan vaststellen dat zijn ervaring in de praktijk afwijkt van wat de commissaris-generaal beweert op basis van de informatie die door hem werd geraadpleegd. Met dit betoog maakt hij evenwel niet *in concreto* aannemelijk dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze die in de objectieve landeninformatie naar voren komt.

Wat betreft verzoekers kritiek op de bronnen die in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing worden vermeld, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nalaat te concretiseren in welke zin de situatie fel veranderd zou zijn tussen het telefonisch interview van 4 april 2016 met een persoon wiens verklaringen als bron werden gebruikt in het rapport "*Recruitment by armed groups*" van EASO en het moment waarop verzoeker verklaart problemen te hebben gekend met de taliban die hem gedwongen wilden rekruteren in 2020. Verzoeker laat na om informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de conclusies die uit de door de commissaris-generaal genoemde rapporten kunnen worden getrokken niet zouden kunnen worden doorgetrokken naar de periode in 2020 waarin hij beweert problemen te hebben gekend met de taliban die hem gedwongen wilden rekruteren. Verzoeker citeert zelf uit voormeld rapport "*Recruitment by armed groups*" van EASO, waar hij erop wijst dat gedwongen rekrutering door de taliban in de provincie Helmand niet kan worden uitgesloten. Blijkens deze informatie berichtten bepaalde bronnen over een wervingsactie van de taliban in de noordelijke districten van Helmand in augustus 2014 waarbij de plaatselijke bevolking zou zijn gedwongen de taliban te vervoegen, maar werd dit tegengesproken door andere bronnen. Uit deze informatie kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie en de daarop gebaseerde gevolgtrekkingen niet langer correct, pertinent of actueel zouden zijn. Verder haalt verzoeker diverse bronnen aan om te betogen dat het algemeen geweten is dat de taliban al jarenlang kinderen rekruteren voor het uitvoeren van allerlei taken en dat kinderen door de taliban werden gevisieerd om de eenvoudige reden dat ze kinderen zijn. Waar in de door verzoeker aangebrachte informatie kan worden gelezen dat de taliban kinderen ronselen om, onder meer, zelfmoordaanslagen uit te voeren of IED's te plaatsen, kan hieruit evenwel niet blijken dat de rekrutering van deze kinderen gebeurt op de door verzoeker beschreven wijze, zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers.

Waar verzoeker van mening is dat de vastgestelde incoherentie in zijn verklaringen over de talibanbezoeken berust op een misverstand en verduidelijkt dat de taliban hem in totaal drie keer opzochten, één keer toen hij buiten was met zijn schapen, een tweede keer toen hij naar de talibanleider werd gebracht en daar tegen hem werd geprekeet en een derde keer toen ze bij hem thuis langskwamen op zoek naar hem, bevestigt hij in wezen zijn verklaringen afgelegd op het CGVS, doch weerlegt noch verklaart hij de vastgestelde tegenstrijdigheid met zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Door louter te herhalen dat hij in eerste instantie niet wist dat hij werd aangesproken door de taliban en pas tot dit besef kwam toen hij werd meegenomen naar hun leider, biedt verzoeker geen verschuoning of verklaring voor de vaststelling dat hij aanvankelijk verklaard had dat hij de eerste keer werd aangesproken door drie personen die zich voorstelden als taliban en gestuurd waren door hun leider A. (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Het argument dat verzoeker het eerste verzoek van de taliban niet serieus nam omdat hij niet zou hebben begrepen dat het om taliban ging en dacht dat hij een groep predikers tegenkwam, kan dan ook niet overtuigen. Waar verzoeker er onder verwijzing naar de door hem aangebrachte informatie op wijst dat de taliban kinderen rekruteerden

omdat ze kinderen waren, zonder op zoek te zijn naar een bepaald profiel, gaat hij eraan voorbij te hebben verklaard dat de taliban hem specifiek als informant wilden inschakelen (*ibid.*, p. 15, 17). Verzoeker geeft louter *post factum* aan dat hij interessant was voor de taliban omdat hij als schapenherder op verschillende plaatsen kwam zonder op te vallen. Hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd wat hij de taliban als schapenherder precies kon bieden, moest hij het antwoord immers schuldig blijven en beweerde hij nog dat de taliban echt iedereen rekruteren (*ibid.*, p. 17-18). Dat de taliban zouden hebben gerekend op de angst die zij bij Afghaanse jongens, waaronder verzoeker, inboezemden, kan niet overtuigen daar deze angst verzoeker en vele andere jongeren er klaarblijkelijk niet van weerhoudt zich aan de taliban te onttrekken door te vluchten.

Tot slot wordt aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas afbreuk gedaan door verzoekers gebrekkige informatie over de zoektocht van de taliban naar hem sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Hoewel je suggereerde dat de taliban nog naar jou op zoek waren, had je hierover geen informatie en wist je dit eigenlijk niet zeker, aangezien je hierover geen vragen stelde (CGVS, p. 22). Dat er door de slechte internetverbinding geen contact meer is met je familie, zoals je beweerde, overtuigt moeilijk, aangezien je in de periode na je vertrek uit Afghanistan vanuit Turkije en Duitsland contact kon leggen met je familie, waardoor niet kan worden ingezien dat dit heden onmogelijk zou zijn. Je hebt over de voorgaande elementen overigens evenmin vragen gesteld aan jouw familie toen er wel nog contacten waren (CGVS, p. 6-7; p. 12; p. 23), hetgeen toch vreemd is, gezien er van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn of haar vrees.”

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker in wezen zijn eerdere verklaringen volgens dewelke hij zijn familie in zijn dorp in Afghanistan niet meer kan bereiken omwille van de slechte internetverbinding en hij niet over zijn problemen gesproken heeft tijdens de gesprekken die hij met zijn familie had toen hij onderweg was naar België. Dat verzoeker tijdens de telefonische contacten die hij wel heeft gehad op geen enkel moment zou hebben geïnformeerd naar verdere ontwikkelingen in verband met zijn voorgehouden problemen, is hoegenaamd niet verenigbaar met het bestaan van een daadwerkelijke vrees in zijn hoofd.

Gelet op het geheel van voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zouden de taliban hem hebben willen rekruteren en hem op heden nog zoeken omdat hij gevlucht is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij van oordeel is dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid als niet-begeleide minderjarige vreemdeling bij aankomst in België. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing aangaande verzoekers bijzondere procedurele noden het volgende wordt gesteld:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Hieruit blijkt dat bij de beoordeling van verzoekers relaas rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker houdt niet dienstig het tegenovergestelde voor.

Verzoeker acht de hem verleende steunmaatregelen onvoldoende. Hij wijst erop dat hij ongeveer zestien jaar oud was toen hij aankwam in België en dat hij aldus zeer jong was op het moment dat zijn problemen zich voordeden, zodat het *“niet meer dan normaal (is) dat hij onder deze omstandigheden het gevaar van de talibandreiging niet correct inschatte, of dat hij zich bij aankomst in België liet beïnvloeden en*

verklaringen aflegde die niet stroken met de waarheid". Verzoeker betwist evenwel niet dat hij er blijkens zijn verklaringen van op de hoogte was dat de taliban voorafgaand aan zijn eigen beweerde problemen met hen een vijftal jongeren gedwongen had meegenomen naar een gevecht en dat hij schrik had dat hem hetzelfde zou overkomen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Verzoeker bleek aldus wel degelijk in staat het potentiële gevaar in te schatten. Zoals *supra* reeds aangehaald, werd verzoeker op het CGVS geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen die hij tijdens zijn aanmeldingsinterview aflegde en gaf hij toen niet als verklaring dat hij zich zou hebben laten beïnvloeden door derden die hem zouden hebben aangeraden leugenachtige verklaringen af te leggen. Verzoeker was ten tijde van dit aanmeldingsinterview op 20 oktober 2021 bovendien reeds zestien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat was te beseffen dat van hem te allen tijde correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen worden verwacht en dat enkel hij verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Verzoeker heeft verder geen (medische) stukken voorgelegd waaruit kan blijken dat zijn mentale toestand ten tijde van zijn aankomst in België dan wel ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dusdanig was dat van hem geen correcte en accurate verklaringen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming konden worden verwacht. Aldus toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest in diens beoordeling van zijn bijzondere procedurele noden of dat de hem verleende steunmaatregelen niet volstonden. Hij licht overigens niet toe welke concrete steunmaatregelen hij nog bijkomend zou hebben gewenst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal naliet om zijn situatie (als ‘verwesterde’ Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

“*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

In tegenstelling tot de blote beweringen van je advocaat (CGVS, p. 26) blijkt uit de landeninformatie niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in

uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je bovendien geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij, die moslim bent (CGVS, p. 11), echter volledig in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad wijst er verder op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Zo stipt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, zijn best doet om Frans te leren en leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij meent dat zijn reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds ongeveer twee jaar, een duidelijke impact op hem hebben nagelaten waardoor hij het onmogelijk acht "*om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie*". Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels meer dan twee jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, zijn best doet om Frans te leren en leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele

integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij zich gebruiken en gewoontes heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo zou het voor hem zeer natuurlijk geworden zijn om te praten met vrouwen, hen vragen te stellen en hun mening te waarderen, temeer daar zijn (toenmalige) voogd en advocaat vrouwen zijn. Waar kan worden aangenomen dat verzoeker, onder meer door sociaal contact met vrouwen, zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België en tracht actief deel te nemen aan de Belgische samenleving, kan niet blijken dat zijn ingesteldheid en gedragingen dermate veranderd zijn onder invloed van de alhier geldende regels en omgangsvormen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou weten hoe zich te gedragen of van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zijn gedrag aanpast aan de thans in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, onder meer op het vlak van omgang met vrouwen.

Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die inmiddels achttien jaar oud is, spreekt Pasjtoe (AD, stuk 7, 'verklaring betreffende procedure'). Verzoeker beweert weliswaar dat hij zijn familie in Afghanistan het laatst hoorde toen hij in Duitsland was en dat hij er sindsdien niet meer in slaagde hen te contacteren door de slechts verbinding, maar gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat zijn moeder nog steeds in Sari Baz verblijft, waar zij en verzoekers twee zussen op het moment van zijn vertrek samenwoonden met zijn oom langs moederszijde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Bijgevolg kan er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen en hier verder opgroeide tot een jongeman, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen bijna vier jaar geleden zou hebben verlaten om naar Europa te komen en die iets meer dan twee jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht nog op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker werkt verder niet concreet uit waarom het gegeven dat zijn familie afkomstig is uit de provincie Helmand, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Helmand als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve

procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van

gekwalficeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Helmand. De Raad stelt vast dat voor de provincie Helmand geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat het gegeven dat hij “*een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft*” het risico voor hem om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen).

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn toenmalige voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. WILLAERT